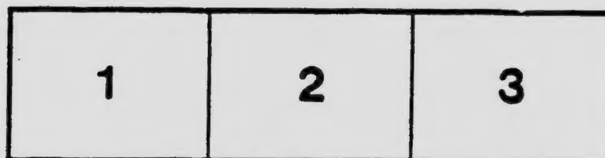
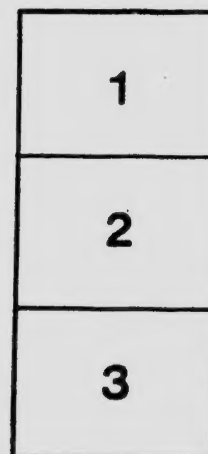
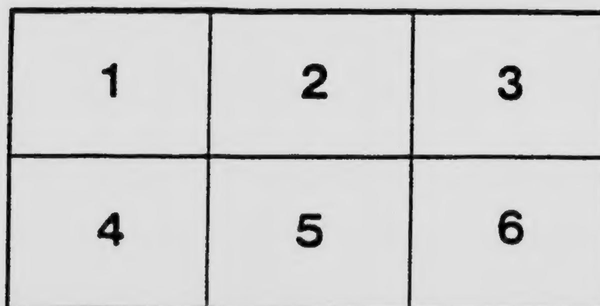

1
2
3

1
2
3

1
2
3
4
5
6

Д. Д.

БАГАТО ГАЛАСУ З НІЧОГО

Комедія на одну дію.

Переклад з Росийського.

ціна 20 ц.

НАКЛАДОМ
УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАТИВИ „КАЛИНА"
872. Main Str. Winnipeg, Man.
Canada.

D. D.

Д. Д.

BAHATO HALASU Z NICHOHO

БАГАТО ГАЛАСУ З НІЧОГО

Комедія на одну дію.

Переклад з Росийського.

ціна 20 ц.

НАКЛАДОМ
УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАТИВИ „КАЛИНА"
872. Main Str. Winnipeg, Man.
Canada.

ДІЄВІ ОСОБИ:

ДМИТРО ЗУРОВ.
ЄЛИСАВЕТА, його жінка.
ФЕДОРОВСЬКИЙ, дядько Зурова.
КАТРЯ, його дочка.
ОЛЕКСАНДЕР РАКШАНИН, агроном.
МАРИНА служниця Зурова.

Велика кімната. Троє дверей, одні по середині і двоє по боках. На підлозі валяються газети. Ранок. При підняттю завіси сцена порожня.

Ява 1.

ЗУРОВ: (За сценою в кімнаті.) Не треба!.... Хто вас просив о тім? Тисячу разів говорив, щоб не втучалися в несвої справи. Своїми услугами, пані, ви заграли найдурнішу ролю!

ЄЛИСАВЕТА: (В тій самі кімнаті.) Врешете, пане! Я не служниця і завжди заставляю вас держати себе з повагою до моеї особи!

ЗУРОВ: Яка в чорта, з вас особа? Просто застаріла фізіономія, котра з кождим днем стає все більш бридкою.

ЄЛИСАВЕТА: Ви зачинаете висловлюватись не як чоловік, одержавший диплъом, а як простий жовнір.... Ви звір, людоїд!....Ви отруїли і отроюїте мої найкращі роки....Ви....ви....ах....ах....Марино, Марино, води!... Мені не добре...зо мною обморок!....

Ява 2.

ЗУРОВ: (Входить сердитий) Це страшне, це страшне! ...І чим це все скінчиться?....Нема нічо гіршого, як мати заздрісну жінку. Моя найдороща половина так по турецькому заздрісна, що....що, в правду трудно й сказати. Рік тому назад, коли я справді, тремтів перед кожною женщиною, як осиковий листок в непогоду, вона тоді-ні слова! Тепер-каторга! А що гірше: кождий день прогресує в тім напрямі. Ніяк ума не приложу, які засоби вжити, щоб знищити це зло. Бо при таких умовах скоро на стіну полізу. В кімнатах безпорядок, як у час засідання парламенту. Марино! (кричить) Марино!

ЄЛИСАВЕТА: (за сценою) Марино, не смій йти!
ЗУРОВ: Як то? Я наказую!
ЄЛИСАВЕТА: А я ні! Марина коло мене і не рушиться з місця. Я вмираю!
ЗУРОВ: Давно чую і ніяк не діждусь сеї бажанної хвилини.

Ява 3.

(Входить Єлисавета)

ЄЛИСАВЕТА: А-а! От що? Чекаете моеї смерти, щоб свободніще волочитися за женщинами, так? Я е для вас живим докором? Знайтеж, пане, що моя тінь буде вас переслідувати.... Ах, яка я була дурна, що вийшла замуж за такого дикуна, як ви.
ЗУРОВ: Так, ви були зовсім дурненькі, а тепер ще дурніщі. Скажіть на милость—що ви хочете?
ЄЛИСАВЕТА: (Підходить до него) Що я хочу, що я хочу?
ЗУРОВ: (Відступае) Так, що ви хочете?
ЄЛИСАВЕТА: Я хочу, щоб ви стали сем'янином, в повнім розумінню сего слова, розумієте? Всему повинні бути границі. Я вже не дівчинка й зумію закріпити свої права в домі, як господиня й як жінка.
ЗУРОВ: В останнім випадку шляхотно відступаю, тому, що вичерпались сили.
ЄЛИСАВЕТА: О о! Ви хитрий ловелас! Я вас добре знаю! Ви ні одній женщині проходу не даете, всіх пожираете своїми очами.
ЗУРОВ: Стежити—це перший обовязок лікаря, я ж чоловік науки. Женщини—моя спеціяльність. На сю тему буду писати дизертацію. Впрочім, я виповню всі ваші прохання, тілько, будь ласка, лишіть мене що доби на 24 години в спокою, не мучте мене! (Сідае і читае ґазету.)
ЄЛИСАВЕТА: Не я вас, а ви мене мучите! На

його я стала подібна і тільки через вас. Подібне життя передчасно зажене мене в могилу. Ні, пане! Я дам себе знати! Ви зрозумієте, що даром ніщо не проходить, а тим більше від покривдженої жінки. В свою чергу й я піду в атаку. Побачимо, хто перший здасться.

ЗУРОВ: (Тоді, коли жінка до нього говорить, читає:) „Звірства чехо словаків зростають. Мешканці в великій паніці ... Багато домів розграблено . (Перевертає сторінку) Тамбов зарізали сотню буржуїв. Борисоглібськ—обявив себе самостійною республи кою. Втікла собака . молода особа, гарної масти. ... робота ...Бажає достати місце в сімейним домі. На вигідних умовах, зовсім або тимчасово ... наймається . молода француженка за середню платню ..

ЄЛИСАВЕТА: Коли я до вас балакаю, не смієте читати! (Вириває у нього з рук газету і кидає на підлогу.)

ЗУРОВ: Ви пані, з розуму зсунулись. Я направду вірю. Треба, накінець. мати чортівське терпіння, щоб перебути хоть годину в одних стінах з вами!

Ява 4.

(Входить Катря)

КАТРЯ: О, небо! Що за крик! На вулиці можуть подумати, що тут бійка.

ЄЛИСАВЕТА: Ах, ти не знаєш, що це за мучитель. звір. . Яка я нещасна!

КАТРЯ: Пане Зуров, як вам не соромно! Самі ж знаєте, що хвилювання їй шкодить. Заспокійтеся, дорога Єлисавето!

ЗУРОВ: (Передражнює) Заспокійтесь, дорога Єлисавето! А того не помічаєте що ваша дорога Єлисавета доведе до божевілля своїм торохтінням...По-

булаб ви на моїому місці один день, то знали6, що таке каторга, до яких градусів доходить семейна ідилія! (Ходить схвильований.)
КАТРЯ: Ви не вдячний, милий кузин. Вона вас так любить, так любить....
ЄЛИСАВЕТА: Я? Я? Мене турбує до крайности його поведінка, не відповідаюча його положенню. Не охайний, не точний, а коли добре придивитися —дурень, непроходимий дурень!
ЗУРОВ: Цілком справедливо, пані! Будь я мудріщий, то давноб вас покинув!
КАТРЯ: Що ви говорите, пане Зуров!
ЗУРОВ: Не ваше діло! Ідіть звідси!
ЄЛИСАВЕТА: Ідем, Катрусю. Присутність пана Зурова починає мучити мене.
КАТРЯ: О, невже-ж я з Олександром буду так жити?
ЗУРОВ: Без сумніву, наколи характером подібні на мою благовірну.
ЄЛИСАВЕТА: Що ви грубіян—не новість ні для мене, ні для Катрі. Саме краще як ми розійдемося.
ЗУРОВ: І чим скоріще—тим краще.... Фу! Нарешті-то відпічну!
ЄЛИСАВЕТА: Не тіштеся передвчасно, пане. Я ще зможу вас помучити і дам вам свободу тоді, коли ви, дійсно, не в стані будете її використати. (Чути дзвінок.)
ЗУРОВ: Дзвонять, здається. Можете забиратися.
ЄЛИСАВЕТА: О, ні! Ви мене не скоро позбудитеся. Нехай ввійдуть ваші пацієнти і наочно побачать солодощі мого родинного щастя. (Чути дзвінок.)
ЗУРОВ: Досить! Не приймати-ж мені хворих під вашим доглядом. (Дзвінок.) Чуєте, дзвонять? Заби-

райтеся.
ЄЛИСАВЕТА: Я йду. Не забудьте, що я з вами під одним дахом! Чуєте? (Виходить.)
КАТРЯ: Бачили Ракшанина?
ЗУРОВ: Бачив.
КАТРЯ: І що ж?
ЗУРОВ: А то, що я вжию всіх способів, щоб спасти його.
КАТРЯ: (Збентежено.) Йому грозить небезпека?
ЗУРОВ: Дуже велика.
КАТРЯ: Говоріть говоріть скоріще!
ЗУРОВ: Він не повинен женитися з тобою.
КАТРЯ: Чому?
ЗУРОВ: Тому, що з раю в пекло не йдуть. Одержав від тата телеґраму.
КАТРЯ: Тато приїде?
ЗУРОВ: Так.
КАТРЯ: Голубчику, Дмитре, як же буде! Чи не можна до його приїзду?
ЗУРОВ: Звінчатися не трудно, тільки мені від дядька нагорить, бо він і за моє весілля нічого не знає.
КАТРЯ: Тоді пізно. Однаково: сім бід одна відповідь
ЗУРОВ: От, виходячи з такої теорії й я женився. Чортяка мене смикнув, а тепер . (Чути дзвінок.) Ну, йди, йди . (Випихає її за двері. Сам.) Неприємна історія. Про моє весілля він нічого не знає, це розсердить його. А тут Катря з своїм амуром до решти добе... Щоб таке придумати? . (Стук у двері.) Ввійдіть!

Ява 5.

(Входить Ракшанин.)

РАКШАНИН: Ну, друже, до тебе, як до професора, ніяк не дозвонишся. Здоров! ... Написав?

Одержав відповідь?... Га? Говори, говори скоріще. Та що ти—занімів, чи що? За мене не журися. Коли добровільно не згодиться, я вивезу Катрю й звінчаюсь; вже на всякий випадок все приготовлено й обговорено... Що з тобою?... Слабий?...

ЗУРОВ: Дуже. Розстройство нервів... жолудка...

РАКШАНИН: Жарти на бік, говори просто: написав ти йому чи ні?

ЗУРОВ: Написав.

РАКШАНИН: І?

ЗУРОВ: І одержав такого змісту відповідь, що всяка надія лопнула; добре що я не згадав за кого. Взагалі, своєю інтриґою, ти наробиш мені багато клопоту, а з рештою, для чого? Надоїло тобі спокійно жити? Живеш як вільний птах: ідеш куди хочеш і коли хочеш. Наприклад, я цего зробити не можу, Жінка, як злющий пес,—коло дверей.

РАКШАНИН: Дурниці! Мені здається й ти не придаєш значіння своїм доводам.

ЗУРОВ: Дурниці? Хо хо! Не знаєш ти моеї жінки То, брате, медуза! Що й говорити: всі вони на один стрій. Даю тобі слово, ні единого кроку не можу зробити, щоб жінка не знала. І, ох, що за перепалка, коли що небудь їй покажеться не до смаку. Одна надія, брате,–на той світ. Ах, Олександер, Олександер! Як мені тебе жалко!

РАКШАНИН: Ти. просто, нудишся.

ЗУРОВ: Де в чорта нуджусь! Я скоро здурію. Ти, Ракшанин, будеш непроходимий дурень, коли задумаеш звязати себе проклятими кайданами шлюбу.

РАКШАНИН: Ха-ха-ха... Ганчірка ти! Ха-ха...

ЗУРОВ: Ганчірка? Дивись, щоб після сміху не пришлось плакати. (Серьозно:) Кину практику й марш на всі чотири сторони: в Африку, Індію, до

чорта, до диявола тут не можу, не маю сили перенести.
РАКШАНИН: Все це старе... Поїдем краще клопотати відносно мого вінчання. Необхідно повінчатися до приїзду її батька,инакше все провалиться. Катрусю заберуть і я самий нещасний на світі.
ЗУРОВ: Ніяк не можу. (Показує телеґраму.) Читай! Чекаю що хвилини. Телеґраму я ще нікому не показував і жінка не знає, що дядько не відає що я женився. Тут така катавасія буде, що волося до гори лізе.
РАКШАНИН: Як-же бути?
ЗУРОВ: А от як: бери мою фурію, свою будучу фурію й їдьте до попа. Тілько мене з цеї історії формально викресли Потім як небудь вговорю його, але перед тим-я сам повинен стати проти твого шлюбу. (В двері до жінки і Катрі:) Милі сотворіння! Потрудіться вийти, вас чекає Олександер.

Ява 6.

(Входять Єлисавета й Катря.)

РАКШАНИН: Доброго здоровя, дорогенькі. Я за вами час не стоїть. Ми прийшли до висновку, що для ускорення діла, необхідно зараз їхати до церкви. Катрусю, ви згоджуєтесь?
КАТРЯ: (Подає руки.) Так, Олександер.
РАКШАНИН: Пані Зурова, не гамуйте справи. Будьте моєю мамою.
ЗУРОВ: Їдь, їдь, мамусю! Я з приємністью зробив би те саме, але мені не здоровиться, трясе ..
ЄЛИСАВЕТА: Викрут, папе! Хочете викрутитися, щоб утікти куди небудь? Ні, того не буде!
ЗУРОВ: Слово чести, ні. (Дивиться на годинник.) Скоро дядько приїде! (До них.) Ідіть вже! Даю тобі слово, що з сеї кімнати-ні кроку. (За сценою

гачір. Підходить до вікна.) О-о, приїхав!.... (До Ракшанина:) Тікай; батько приїхав!
РАКШАНИН: Пані Зурова, не затримуйте.
КАТРЯ: Їдем, моя дорога!
ЄЛИСАВЕТА: (До Зурова.) Дивіться, коли я вернусь і не застану вас дома, тоді ми поговоримо! (Чути дзвінок)
ЗУРОВ: Н куди, запевняю тебе, ні кроку. Ідіть— тільки не фронтовими дверима.
ЄЛИСАВЕТА: Щоб не зустріти женщину, котра приходить до вас ніби то паціентка? На злість піду через фронт! (Виходить.)
ЗУРОВ: Добре, добре, тілько Катря не піде сюди. (Дзвінок. Ракшанин і Катря виходять.)
ЗУРОВ: (Сам.) От нещастя Попередити треба його.

Ява 7.

(Входить Федоровський.)

ЗУРОВ: (Радісно.) Дядько, чи вас я бачу?
ФЕДОРОВСЬКИЙ: (Обіймае.) Мене, мене Протрясло здорово. Що ж у тебе льокая нема?
ЗУРОВ: Є, дядьку. Я його послав до одного паціента. Дозвольте, я вас роздягну. (Помогае роздягатись.) Давно бачились, е об чім побалакати.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: А мені здається, що ти навмисне відсилаеш слуг. Входячи сюди, я зустрів препікантну дамочку. Вона на мене, знаеш, так пильно подивилась! Хороша, хороша...Давно придбав?
ЗУРОВ: Що ви, дядьку, смієтесь? Я від амурів далеко.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: То-то... А я, все таки, тебе оженю. Катря бувае у тебе?
ЗУРОВ: Бувае, бувае. Мешкае вона у подруги, а

нас що дня відвідує. Зараз поїхала з жінкою.
ФЕДОРОВСЬКИЙ. З чиєю жінкою?
ЗУРОВ: (На бік.) Тьфу, чорт бери, проговорився! (До нього.) З жінкою мого знайомого.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: (Сідає.) Скажи, про якого це Ракшанина вона мені писала? Ти знаєш його?
ЗУРОВ: Трошки, дядьку.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Нахаба певно?
ЗУРОВ: Нахаба, нахаба!
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Подумай, пише мені предложення з погрозою, що на випадок відмовлення, він так звінчається. Дурень, може не правда?
ЗУРОВ: Дурень, дурень...
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Звичайно, ти би сего не допустив?
ЗУРОВ: За кого ви мене маєте, дядьку? Я завжди бороню ваші інтереси.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: До речи... Катря просила вислати їй сукню й капелюх. Всі ті причандали я вложив у валізку. Нічого, що я поставив у коритарі? Не свиснуть?
ЗУРОВ: Ні, ні, дядьку! У мене покоївка за всім добре дивиться. З того часу як оженився, живе чесна дівчина. Я нею задоволений.
ФЕДОРОВСЬКИЙ; Та що ти верзеш? Хто оженився?
ЗУРОВ: (Спохватився.) Мій приятель. Він оженився, а покоївку, щоб жінка не ревнувала, мені передав. Тілько біда, дядьку, вона дуже вередлива.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Важне діло! Взяв, та по шиї.
ЗУРОВ; Не зручно й жалко. Кругла сирота. Нервова, тому й вередлива. Коли вам прийдеться до неї з чим небудь звертатися, так прошу вас,—ласкаво це.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Цего вже за багато! Я панька-

тись з нею не буду, хто б вона не була! Служниця—завжди служниця й всяка ідеалізація на бік. Зрозумів?
ЗУРОВ: Я з вами згоджуюсь. Це я так сказав, при балачці. В неї, знаєте, слабість, манія, яка головним чином, проявляється в тім, що вона всім і кожному видає себе за мою жінку. Для мене такий пацієнт важний, так як я думаю визчити психольоґію людини детально, так би сказати... (В бік.) Що я верзу? (До нього.) Може б ви лягли полежати, га?
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ох, хитруєш! У тебе тут щось не в порядку і вертишся ти як лис у лапці.
ЗУРОВ; З чого ви це взяли, дядьку? Хочу прислужити вам і більш нічого. Крім того, треба-ж піти по Катрю.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: За Катрусею? Ну, за нею ступай!
ЗУРОВ: А ви тим часом відпочиньте.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ну йди, я вже тут сам улаштуюсь.
ЗУРОВ: Ви без церемоній: лягайте, прсто на канапку. Будьте, як дома (Пішов.)
ФЕДОРОВСЬКИЙ: (Оглядає кімнату.) Умебльовано не зле. Все таки прилягти не пошкодить. Ей, хто там? Покоївка!

Ява 8.

(Входить Марина.)

МАРИНА: Чого вам треба?
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ні слова! Ти хто така?
МАРИНА: Що вам треба, пане? Я вас не розумію. Потрудіться прийти вечером. Доктор поїхав по ділу і приймати буде від 5 до 7.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Мені доктора не потрібно. Я у себе. Знаєш з ким ти говориш?

МАРИНА: Яке моє діло? І знати не хочу.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Що-о? Знати не хочеш? Геть звідси!
МАРИНА: (В бік.) Певно варіят! (Хоче йти.)
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Стій! Принеси мені зараз подушку й ковдру. Ну, повертайся! (Марина пішла.) О о, я вас навчу. Погляду мого будете боятися. Ей, покоївка! (Марина вносить подушку й ковдру.) Та повертайся! Чого ти, як пава, сунеш? Стели на канапі. (Марина стеле.) А тепер—марш звідси! (Марина пішла; Федоровський лягає, накрившись ковдрою.) Подушка й ковдра пахне латинською кухнею. (Засипає.)

Ява 9.

(Входить Єлисавета.)

ЄЛИСАВЕТА: Тихо! Обманув, напевно обманув. Обовязково втік...Ах, з якою насолодою я йому видряпаю очі ... (Побачила спячого.) Милий! Яка несправедлива я до тебе! (Тихо підходить до спячого й цілує його в голову.) Чого це валізка в коритарі? (Приносить валізку.) Чи не зібрався на правду тікати? (Відчиняє валізку.) Що я бачу? Що се таке? (Виймає сукню.) Сукня? ... А-а, так! Жінці шкода, —,,Жінка гроші тратить на костюми.'' А якій небудь Марусі сукню шити—нічого? От до чого дійшло?! (Мне сукню й кидає в спячого.) Негідник! (Виймає з валізки все й кидає в спячого.) От, от тобі! От твої подарунки ... (Федоровський схопився. Єлисавета, побачивши його-відскакує. Німа сцена.)
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Пані??!
ЄЛИСАВЕТА: Пардон ... Я помилилась...
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Що мені з вашого пардону?

Кожух шити, чи що? (В бік.) Напевно це й є правдива вередлива покоївка.
ЄЛИСАВЕТА: Вибачте, ви до доктора прийшли?
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Так, до доктора. Яке ви мали право кидати й мняти чужі річи?
ЄЛИСАВЕТА: Це річи полюбовниці пана Зурова.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Що-о? Ви здуріли. Це моя дочка.
ЄЛИСАВЕТА: А—а, тепер мені ясно, чому він хоче розводу. Ваша дочка? І у вас вистарчило нахабства прийти в чужий дім і розбивати родинне життя? І у вас вистарчило нахабства розташоватися тут, як у свойому мешканю? Я поліцію на ноги підійму, я до прокурора поїду!!
ФЕДОРОВСЬКИЙ: О—о, яка мудра! Зурову час вже, кінчити з вами всякі звязки.
ЄЛИСАВЕТА: Це не так легко, як ви думаєте. Я зумію захистити себе від негідників, котрі безсоромно лізуть в чужий дім. Ваша дочка—підла женщина!
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ні слова! За образу моєї дочки—ви відповісте тут же!
ЄЛИСАВЕТА: Мене лаяти? Та ви ...та ви .. та я вас....Марино, Марино!... Ах, ах.... (падає в крісло.)
ФЕДОРОВСЬКИЙ: От несподіванка! Привести її до притомности, може це хвора. (Біжить за сцену і приносить флящину.) Чорт його знає, на силу найшов ... Здається о де-колон. (Бризгає на ню.)
ЄЛИСАВЕТА: (Кричить, закриває лице хусткою.) А а а а.... Ви лице попечете мені!
ФЕДОРОВСЬКИЙ: (Кидає флящинку.) Тьфу...Помилився, замісць о-де колону—схопив карболову воду...

Ява 10.

(Вбігае Катря.)

КАТРЯ: (Радісно.) Татусю!!
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Геть! Не підходь до мене! Ти осоромила моє сиве волося, я відрікаюсь від тебе на завше.
КАТРЯ: Таточку, пожалуй!
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ніколи, ніколи! Говори, правду сказала ця особа?
КАТРЯ: Тату, я люблю його.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Чи подумала ти, що полюбивши його, ти вбиваеш свого батька?... (Схвильовано.) Поглянь на цю женщину і подумай, в якому не гарному положенню ти находишся?
КАТРЯ: Таточку, чим же я винна, коли почування не підлягае жадним законам?
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Без пояснень! В монастир замолювати гріх!

Ява 11.

(Входить Зуров.)

ФЕДОРОВСЬКИЙ: (Хватае його за руку й відводить на перед.) Признавайся зараз!
ЗУРОВ: Вино.... вино.... виноватий, але заслуговую на ласку.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Тобі ласку? Ти, котрого я, після смерти сестри, приняв до себе, як рідного, котрого я виховав, учив,—ти осмілився відплатити мені брудною невдячністью? Втягнути недосвідчену дівчину й прикриватись псевдонімом якого-то Ракшанина, писати мені нахабні листи? Тебе четвертувати мало!
ЗУРОВ: Дозвольте, дозвольте, дядьку! При чім тут я? Вона тоже любить.
КАТРЯ: Я шалено люблю його. Потім, вже пізно:

ми тілько що звінчались.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Геть, геть безсоромниця! Я обмиваю руки від цього злочину.
КАТРЯ: Як хочете, тату. А я волію смерть, ніж життя без Олександра.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Якого Олександра?

Ява 12.

(Входить Ракшанин.)

КАТРЯ: (Бере за руку Ракшанина.) Олександра Ракшанина, котрого й представляю вам, як свого мужа.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Мистифікація! Правдива мистифікація ... (Показує на Єлисавету.) Хто-ж ця женщина?
ЗУРОВ: Моя жінка.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ну, брате, я її мало не пограбував.
ЄЛИСАВЕТА Простіть. Я підозрівала
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Доволі. Я теж підозрівав, що моя дочка за рідного племенника, та ще за жонатого, замуж вийшла; виходить, що вона звінчалась Як ваше призвище?
РАКШАНИН: Ракшанин.
ЗУРОВ: Агрономом по фаху.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Гроші є?
РАКШАНИН: Крім любови до вашої дочки—нічого.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Ну, цього за мало. Скажіть мені, до чого ви здібні?
РАКШАНИН: Диплььом говорить за мене.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Тепер цим не здивуєте. Збирайтесь, поїдем у село. Пристрою вас земським начальником, а там—хоч собак бийте.
ЄЛИСАВЕТА: На знак згоди й в честь молодих—

пообідаем всі у нас.
ФЕДОРОВСЬКИЙ: Згоджуюсь, але з умовою, щоб ви простили мені, що я вас карболовою водою облив.
ЗУРОВ: Це, дядьку, до кращого. Може не буде такою заздрісною. Колиб я знав, що се поможе, то я скупав би її в карболовій воді! Ха-ха-ха... (Всі сміються.)

ЗАВІСА.

20

Найкращі театральні підручники, які можна набути в Ко-оперативі "КАЛИНА"

Антипко, комедія в трох діях	0.35
Великий День (Перший Листопад в I. дії	.50
Воєнна Заверуха, трагікомедія в 4 діях	.25
В пазурах Чека, драма на 5 дій	.25
Дала дівчина хустину, драма в 5. діях	.35
Данилишин і Білас, драма в 4. діях	.35
Для Ближніх, драма в 4 діях	.25
Заклятий Яр, драма на 4 дії	.35
За Нарід Свій, драма на 5 дій	.35
З Тамтого Світа, комедія в трох діях	.35
Княгиня Капучідзе, комедія в 3 діях	.35
Кров Кличе, драма в 5 діях	.25
Мати, драма в 4 діях	.25
Мотря, історична картина в 5 діях	.30
Обнова, сценічна картина в 3 діях	.20
Остання ніч в польській тюрмі, історична картина в 4 діях	.20
Павуки, комедія в 3 діях	.30
Пан Інспектор, комедія в I дії	.20
Право Сваволі, драма в 4 діях	.35
Советський Розвід, комедія в I дії	.15
Софія Галечко, песа в 3 діях з життя У.С.С.	.40
Сотниківна, історична песа в 5 діях	.40
Сокусник, картина в 3 діях	.20
Холодний Яр, драма в 4 діях	.40
Чудовий зять, комедія в I дії	.15
Чортеня, комедія в 3 діях	.25
Швець Жердка, комедія в 3 діях	.40
Слово як Горобець, комедія на I дію	.15
Вірна Сестра, то Золото, комедія на I дію. Діється в Канаді на кольонії у теперішний час	.20

